

AJUNTAMENT DE LES BORGES DEL CAMP

**Festa Major
en honor de la
Mare de Déu de la Riera
1982**

**Salutació
Parlament de benvinguda**

Josep Gomis i Martí

President de la Diputació de Tarragona

Salutació a la Mare de Déu de la Riera

Les Borges, vila polida, sortida de l'entranya més pura de la terra, carregada d'anys, de tradicions, de riquesa de l'esperit, ha estat sempre una vila oberta en tots els sentits de la paraula. Una vila que, com ha dit el poeta Ramon Muntanyola, "tens afables llavi i front/ Et fas vella i sempre ets noia/ que enlluerna tot el món".

Les Borges, per això, tant pels valors humans i cristians que estotja, s'ha de comptar entre les més destacades de Catalunya. Ací, la terra no és avara. Si entre nosaltres l'agricultora tingués el lloc que ha de tenir, també les Borges ocuparia un lloc més elevat encara, perquè també les Borges estima la terra. I els borgencs saben fer dels seu treball un art, des de molt de temps enrera. I, com moltes altres viles de Catalunya, des de la seva infantesa, pot gloriar-se de la seva amor a la Mare dels pobles i les diòcesis catalanes: la Verge Maria, rosa que, sense consumir, escalfa, que té el seu palau penjat entre cel i terra en aquelles muntanyes tan nostres de Montserrat. És natural, doncs, que en aquestes festes que vosaltres dediqueu a la vostra Patrona, la Verge de la Riera, sigui a ella a qui em dirigeixi en to de salutació i pregària, amb l'esperança crispada d'aquests dies actuals, temps tempestuosos entre els temps angoixats pels que hem travessat els fills de Catalunya. I entre ells, vosaltres, borgencs. Us demanem que us uniu a aquestes paraules que vosaltres, per a honorar-la i honorar-me, m'heu confiat.

Verge de la Riera, com si fos un fill més d'aquesta vila, que té la seva confiança en la vostra invocació, vinc a saludar-vos, a donar-vos, en nom de les Borges del Camp, un homenatge de fe en la vostra protecció i d'amor en la vostra advocació. Concediu-nos, abans que tot, aquella fe que ens fa cristians i homes a la vegada. Ara que, potser més que mai, ens trobem sobrepassats per una onada esterilitzada que no ens deixa ni estimar, ni creure, ni esperar, us demanem que ens lliureu de la desesperació individual i col·lectiva que podria fer malbé la nostra arquimesa racial, el nostre present i el nostre futur.

Mare, doneu-nos la força que necessitem per a lluitar contra aquesta onada i l'entusiasme d'aquesta lluita que ens hauria de fer més germans entre tots els germans, més catalans entre tots els catalans i més borgencs al peu del vostre casal. Si els temps són difícils, doneu-nos l'alè que aquestes dificultats exigeixen. Feu-nos, com demanaven mig segle enrera aquells feixoxistes [sic] lluitadors estrenus del Crist i de Catalunya, que siguem més catalans i més cristians, **que és com dir herois dues vegades**, perquè el ser fills vostres ens exigeix aquest doble heroisme.

[I, ara que els vents de la discòrdia han penetrat dintre de l'Església]¹, feu-nos cada vegada més penetrats d'aquest esperit de caritat i d'amor que dona la victòria als vostres fills quan lluiten pensant en Vós. El testimoni que el vostre Fill ens ha encomanat, és un

¹ Aquest fragment és posat entre claudàtors, escrits a llapis, cosa que em fa suposar que no el devia llegir a l'hora de la veritat, però que transcriu perquè aquesta devia ser la seva primera intenció. (Nota del transcriptor).

testimoni d'amor i de fraternitat. Si no tinguéssim aquest testimoni, no ens podríem presentar com a fills vostres. I si no ens presentéssim com a fills vostres, la nostra acció seria vana i equívoca. Vós voleu, a més, que la nostra fe sigui una herència d'ahir, una força per a avui i una garantia per a demà. I això, Mare de Déu de la Riera, costa molt quan el fum de l'infern, com deia aquell fill vostre, i Papa, que fou Pau VI, penetra per les esclotxes que l'egoisme obre tant en l'Església com en la societat. Costa molt, però cal que siguem fidels a mantenir flamejant aquesta testimoniança.

Que els borgencs d'avui traspassin als de demà la flama que tenien els nostres avantpassats que van voler fer del vostre Casal una casa per a Vós, on poguessin saludar-vos, invocar-vos i atreure les benediccions de salvació que la nostra vila necessita per a ser fidel, per a millorar-se en el servei del vostre Fill i de la vostra pàtria gran. Les nostres ànimes i les nostres terres necessiten la pluja espiritual i física que ens porti la fecunditat, la riquesa que surt de nosaltres mateixos i ens faci agraïts com cal al vostre patrocini.

I, també, que el camí que va de la nostra vila a la vostra ermita, aquest camí que Vós heu recorregut avui, una vegada més, per a presidir les festes que us dediquen, sigui sempre recorregut de fills fidels que us van a veure i us vénen de veure, que potser vénen a Vós oprimits per la tristesa i en vénen aureolats de pau i d'acció de gràcies.

Mare, confiem en Vós que introduïu la pregària nostra al vostre Fill. Que davant d'Ell sigueu la nostra advocada i defensora. Cal que considereu, encara, que ens trobem, tots plegats, borgencs en particular i catalans en general, vivint uns temps en què l'ajuda i l'escalf d'un cor de mare ens és imprescindible. Humilment ho reconeixem, i aquest reconeixement ens omple d'esperança.

Que durant molts anys continuïn celebrant -se, a les Borges del Camp, les vostres memòries², les nostres peticions, les nostres alegries que, tant com ens plauen a nosaltres, voldríem que us plaguessin a Vós. I, així, progressés aquesta vileta nostra, no perquè es faci gran i es despersonalitzi i es desdibuixi, sinó perquè es faci més fervorosa, més coherent. I les nostres terres, les nostres indústries, més fructíferes. Això com a sobrepuig. Perquè, especialment, com un do plogut del cel, us demanem, amb les mateixes paraules que el doctor Torres i Bages, "aquella fe que enfonsa les muntanyes, omple les valls i fa planers els camins de la vida", en la gaubança "d'una pau cristiana i perpètua".

² El text original diu memorances.